

3. Zelena hojka.

Tresoči svit lune tihobno
Čez temno ravan se razliva,
In zvezdic neštetič čarobno
Nebesno planjavo pokriva.

Ne čuje se slavčevo petje
In niti pastirske svireli,
Izginilo z drevja je cvetje,
Že potok pokriva led beli.

In mrzli sneg v belo odejo
Odel je gore in doline;
Cvetlice prekrasne ne zrejo
V bliščeče nebo iz zemljine.

Le v gozdu zelena še hojka
Ponosno navzgor se dviguje,
Kot mlada junaška devotka,
Ki grešne se slane varuje.

Ljudmila M.

4. Ni več cvetja, ni več petja...

Ni več cvetja, ni več petja,
Ptice nam pregnal je mraz;
Prt sneženi mesto cvetja
Krije zemeljski obraz.

Zroč premembo to v naravi
Vedno stóži se mi duh:
Saj narava vsa mi pravi,
Kaj pogreša vid in sluh.

„Cvetje spet zemljo ogrne,
Nova spomlad se vzbudi,
Toda nikdar več ne vrne
Srečni čas se mladih dnij.“

Ivan Aljančič.

Mufek in Pufek.

(Basen.)

Majhni, leni psiček Mufek se je bahal svojemu tovarišu Pufku: »Glej, naš gospodar pojde danes na lov in ti boš moral ž njim. Ves dan boš begal okrog po gozdu in travnikih, niti trenutka pokoja si ne boš mogel privoščiti... A poglej mene! Posedal bom po sobi in kuhinji, časih se pojdem malo grét na solnce ali pa na cesto poigrat s tovariši. Takó mi prijetno preide ura za uro, dokler ne pride večer, da léžem spat... Koliko lepše je moje življenje od tvojega!«

Pufek ne odgovori ničesar, kmalu nató pa odide z gospodarjem na lov.

Zvečer, ko se vrneta domov, dá gospodar Pufku velik, masten kos mesa, povrh tega pa še vse kosti, da jih je obiral in oglodal. Mufku pa so položili pod mizo — skledico vodenega močnika.

Pufek se nasmeje in vpraša Mufka: »Nó, prijatelj Mufek, kaj je boljše: delati ali lenáriti?...«

Mufka je bilo sram in molčé je srebal dalje svoj močnik.

Siluška.

